

vanskeligt for Nationalbanken at hindre en Hausse ogsaa under den nye forhaabentlig vedtagne Lovs Régime. Den har ikke kunnet gøre det eller maaske ikke villet gøre det — jeg ved ikke hvilket — under den nuværende Lovs Régime; men dér har jo Spekulanterne haft en enorm Mark for sig, de har kunnet avancere fra 70 op imod 90. Nu ved jeg ikke, hvor mange af de Spekulanter, der gik ind med 70, som har holdt ud, til de naaede op til 90, eller om det har været skiftende Spekulanter, herover er end ikke, saa vidt jeg ved, Nationalbanken klar. Men under det, der er tilbage, er der meget mindre at spekulere i. Den mulige Gevinst ved at avancere fra 92 til 100 er jo langt mindre, end der var Tale om ved at avancere fra 70 op til 90. (*Fraenkel*: Men stor nok). Ja, den er rimeligvis stor nok, det indrømmer jeg. Og her maa jeg tage Afstand fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelse, naar han mener, at Nationalbanken har tilstrækkelige Midler til at kunne hindre en stærk Hausse, idet han siger, at „hertil har Nationalbanken, naar den for Alvor vil sætte ind derpaa, efter min Mening ret betydelige Midler baade i sine Beholdninger og ved at anvende Diskontonedstættelse.“ Ved at anvende Diskontonedstættelse er det muligt, at den kan gøre noget; men det er mig fuldkommen umuligt at forstaa, hvorledes dens Beholdninger skulde kunne hindre Haussen, da dens Opgave i det givne Øjeblik, naar der kastes Dollars ind i Landet, jo vil være at købe op, købe op og købe op, og den ikke kan anvende de Beholdninger, den har.

Men jeg tror altsaa, at der er en Mulighed for det, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup frygtede: at Kronen af Spekulationen bliver drevet op mod Pari. Valutapolitikens Formaal, naar vi ser Kronen stige op imod Pari, maa da netop være at afgøre, om det har været Spekulationen, der har drevet den derop, eller om det har været almindelige økonomiske Forhold, og dér nævner jeg særlig, om det har været en udenlandsk Prisstigning. Faar vi en stærk udenlandsk Prisstigning, et forhøjet udenlandsk Prisniveau, som af sig selv fører Kronen opad, saa vil Spørgsmaalet om at holde Kronen i Pari — som det ærede Medlem Hr. Pinstrup og andre Talere med Rette var inde paa —, og hvad dette vil koste, blive langt lettere at løse; det vil blive langt lettere, naar Stigningen har økonomiske Aarsager, end naar den er begrundet i den rene Spekulation. Netop derfor synes jeg, det er saare vanskeligt i Øjeblikket at tale

om, hvorvidt vi skal gaa op til Pari eller ej, thi Afgørelsen heraf afhænger af de økonomiske Forholds Udvikling saavel i Indland som i Udland. Derfor er jeg ganske enig med den højtærede Statsminister i hans Udtalelse om, at det vil være umuligt at garantere, at Kronen ikke gaar op, eller at Spekulationen ikke driver den noget op.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup talte om, at Priserne skulde ned, hvad vi alle er enige om, og ligesom flere andre Talere nævnte han særlig Arbejdslønnen. Men ser vi paa en industriel Virksomheds Omkostningskonto, finder vi dér en Masse forskellige Punkter, og jeg spørger da: hvorfor er det stadig og stadig Arbejdslønkontoen, der skal ned for at muliggøre Industrien at producere billigere? Skal de faste Omkostninger som f. Eks. Renterne af Prioriteter ikke ogsaa nedsættes? Den danske Industri har under Krigen i meget stort Omfang forbygget sig ved sine Udviklinger, den har bygget kostbare Fabrikker paa et Tidspunkt, da Kronen stod meget lavt, og den, der har bygget en Fabriksbygning til 1 Mill. Kr., medens Kronekursen var 60, vil, hvis der ingen Nedskæring sker og Kronen kommer op i Pari, finde, at han paa sin Omkostningskonto skal forrente 1 Mill. Kr., medens det i sin Tid kun var 600 000 Kr. regnet efter Guldværdi. Jeg beder ærede Medlemmer tænke herpaa og ikke stadig tale om, at hvis Priserne skal ændres, er den eneste Omkostningskonto, der skal nedsættes, Lønkontoen — der er ogsaa andre Steder, hvor der maa skæres ned. Det samme gælder jo Landbruget. Jeg kan slet ikke se, hvordan man kan sige, at kun Arbejdslønnen skal ned, hvis de i Krigens Tid opdrevne Jordværdier skal forrentes fuldt ud; nej, der maa en Nedskrivning til alle Vegne, og det er det, der er begyndt at ske nu. Om det sker gennem en fuldkommen Omvurdering af alle Værdier eller gennem en Krise, hvorved Landbrugets Indehavere skifter paa Grund af Konkurs, Fallitter og Akkorder, ved jeg ikke; men jeg synes, det er ganske givet, at man ikke kan sige, at det kun skal gaa ud over en Del af Samfundet, nemlig Arbejderne, og ikke samtidig gaa ud over Kapitalen.

Til det ærede Medlem Hr. Brorsen, som jo var en fuldkommen Tilhænger af Regeringsforslaget, vil jeg gerne sige en Bemærkning i Anledning af hans Udtalelse om, at selv om der var Uenighed indenfor Socialdemokratiet, kom den ikke frem for Offentligheden. Det er givet, at der ikke